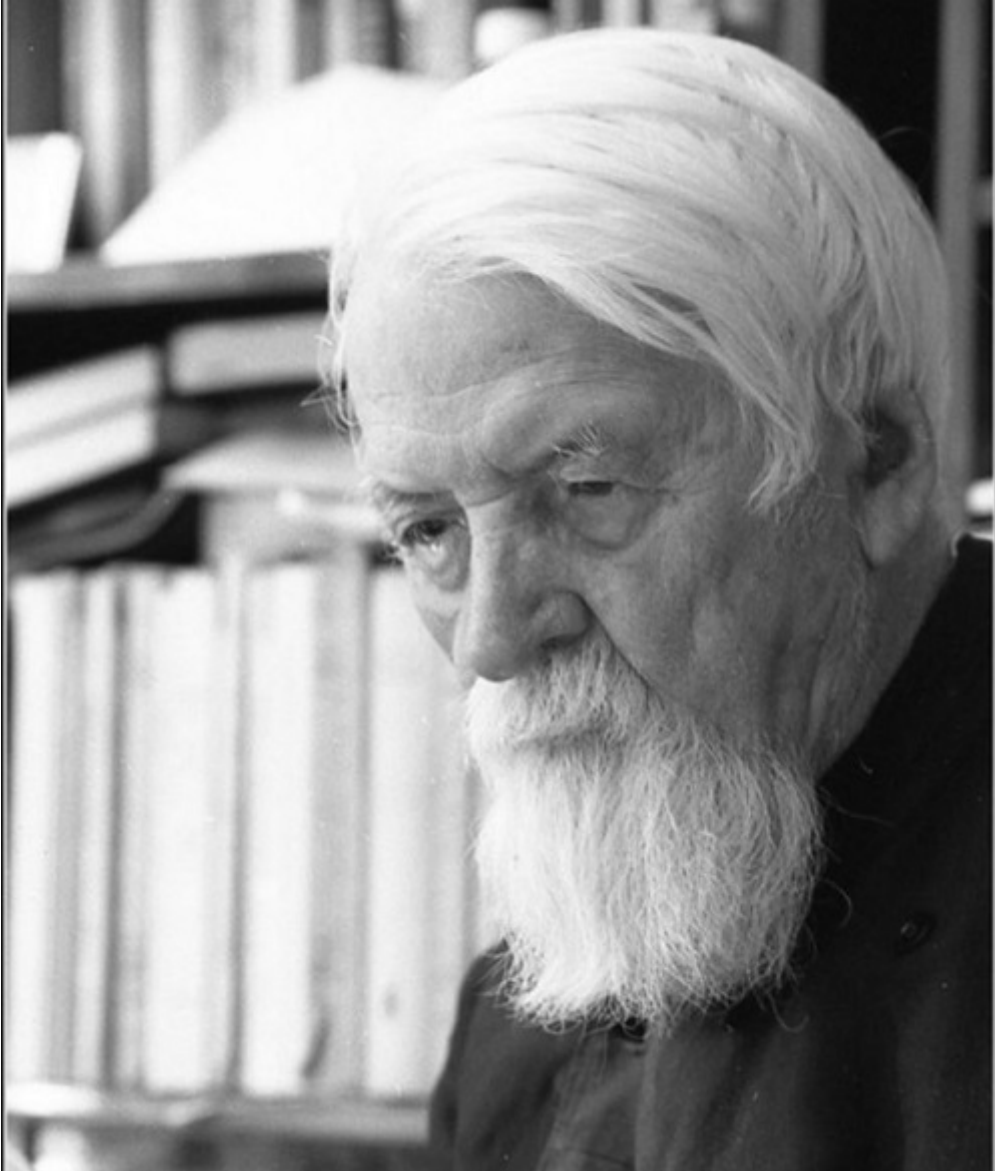
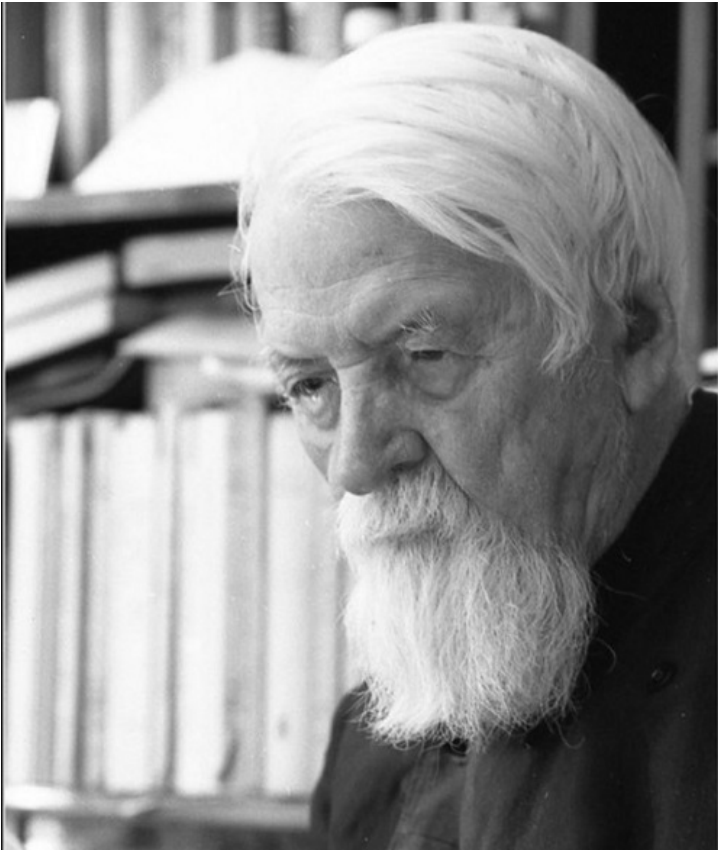

1 Μαρτίου 2020

Πατήρ Δημήτριος Στανιλοάε: Ο Θεός μάς ζητά να αιτούμαστε πρώτα τη συγχώρηση από τους συνανθρώπους μας!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Πατήρ Δημήτριος Στανιλοάε (1903-1993).

Ο Κύριος μας συνέδεσε άρρηκτα τη συγχώρηση που παρέχει Θεός με αυτή που οφείλουμε να παρέχουμε σ' όσους μας έχουν προκαλέσει κακό.

Στην πραγματικότητα, τα αμαρτήματα για τα οποία ζητάμε συγχώρηση από τον Θεό αφορούν, τις περισσότερες φορές, κακά που έχουμε προξενήσει στους ανθρώπους.

Συνεπώς, οφείλουμε να ζητάμε συγχώρηση γι' αυτά όχι μόνο από τον Θεό αλλά και από όσους έχουμε βλάψει με τις αμαρτίες μας.

Σε διαφορετική περίπτωση ο Θεός δεν μας συγχωρεί.

Πίσω από τους ανθρώπους που έχουμε βλάψει συναντάμε πάντοτε τον Θεό, και πίσω από τις αμαρτίες που διαπράττουμε έναντι του Θεού βρίσκουμε πάντοτε τους ανθρώπους.

Παραβαίνοντας το Θέλημα του Θεού, κάμπουμε τις ηθικές αντιστάσεις των ανθρώπων δίνοντάς τους ένα κακό παράδειγμα.

Ο άνθρωπος που συμπεριφέρεται ανάρμοστα στον Θεό, κάνει το ίδιο και στις σχέσεις του με τους ανθρώπους, ενώ συμβάλλει στην αύξηση της αδιαφορίας τους προς τον Θεό.

Έτσι, προκειμένου να μας συγχωρήσει για τα αμαρτήματα που έχουμε διαπράξει ενώπιόν του, ο Θεός μάς ζητά να αιτούμαστε πρώτα τη συγχώρηση από τους συνανθρώπους μας.

Αν όμως προκειμένου να λάβουμε τη Θεία συγχώρηση έχουμε ανάγκη την ανθρώπινη, τότε και οι άλλοι άνθρωποι έχουν ανάγκη τη δική μας προκειμένου να λάβουν τη συγχώρηση από τον Θεό.

Για να λάβουμε τη συγχώρηση από τον Θεό πρέπει συγχρόνως να συγχωρέσουμε τις αμαρτίες των συνανθρώπων μας και να ζητήσουμε συγγνώμη από αυτούς που έχουμε βλάψει.

Δεν αρκεί να συγχωρούμε, χρειάζεται επιπλέον να ζητάμε τη συγχώρηση από τους άλλους.

Τόσο η μία όσο και η άλλη πράξη μας είναι πολύ δύσκολες.

Είναι πολύ πιο εύκολο να ζητάμε συγχώρηση από τον Θεό, διότι Εκείνος μας «επιβάλλεται», κατά κάποιον τρόπο, λόγω της μεγαλοπρέπειάς Του και επειδή εύκολα αναγνωρίζουμε την εξάρτησή μας από Εκείνον, σε θεωρητικό επίπεδο – δεν μιλώ για όσους δεν πιστεύουν αλλά για τους πιστούς.

Αντιθέτως είναι πολύ δύσκολο ακόμα και για εμάς τους πιστούς να αποφύγουμε την περιφρόνηση προς τους ανθρώπους, οι οποίοι δεν μας επιβάλλονται προβάλλοντας το μεγαλείο τους με τρόπο εμφανή.

Ακόμα, ανάμεσα στις δύο πράξεις, τη συγχώρηση που οφείλουμε να δίνουμε στους άλλους ανθρώπους και την ανάγκη να ζητάμε τη δική τους συγχώρηση, η δεύτερη είναι η δυσκολότερη.

Όταν οι άλλοι μας ζητούν τη συγχώρηση, μοιάζουν να βρίσκονται σε μειονεκτική θέση και αυτό αγγίζει την καρδιά μας καθώς τονώνει την έπαρσή μας.

Όμως το να ζητάμε οι ίδιοι συγχώρηση μας υποχρεώνει να κατέλθουμε από το βήθρο της φαινομενικής ανωτερότητάς μας και να αναγνωρίσουμε την εξάρτησή μας από τους άλλους.

Η ίδια έπαρση κρύβεται τόσο πίσω από την άρνησή μας να συγχωρήσουμε όσο και

από τη δυσκολία να ζητήσουμε συγχώρηση.

Όμως δίνοντας άφεση δεν σημαίνει απαραίτητως ότι παραιτούμαστε από την έπαρσή μας ενώ αν κάνουμε ένα βήμα παραπάνω φτάνοντας να ζητήσουμε εμείς συγχώρηση τότε έχουμε εξαλείψει κάθε ίχνος της έπαρσής μας.

Σε αυτή μονάχα την περίπτωση η καρδιά μας συγκινείται ειλικρινά και ολοκληρωτικά χωρίς κανένα αμφιταλαντευόμενο κίνητρο. Αρνούμενοι να δώσουμε ή να ζητήσουμε άφεση αμαρτιών κάνουμε την ψυχή ολοένα και πιο σκληρή.

Απόσπασμα από το κεφάλαιο η "Ανάγκη της συγχώρησης και η ανανέωση της Εκκλησίας", του βιβλίου του π. Δημητρίου Στανιλοάε, "Προσευχή και Ελευθερία" των εκδόσεων Εν Πλω.